

Ciidia ja Ester.

Siidia ja Ester

ehf

tõlise armastuse wõim.

№ 275

2

Tallinnas, 1911.

1719

1719

1719

Selsbergi ja Teremanni trüff.

1719

Dma lugemisekambris kirjutuse laua ääres istus üks isa ja luges suure hoolega ühte pakku raamatut. Tema otsa ees oliwad sügawad kort-sud ja tema tõsine film seisis laua aega uuri-des ühe koha peal.

Wäljas kuuldi lapse sammusi, ja wäike sõrm kopu-tas mitu korda tasakeste ukse pihta. Aga et isa „sisse“ ei hülidnud, siis wajutas wiimaks õrn käsi ukseleingi peale ja wäike kähherpea waatas ukse wahelt sisse ja ot-sis särawal palgel isa filmi. See aga ei pannud wäikest weel mitte tähele. Suur, õnnis mõte näis tema hinge täitwat. Seal wöttis wäike julgust ja hüüdis peeni-kefe healega: „Isa, kas ma tohin tulla?“ Isa waatas üles; tema tõsine nägu läks lahkeks ja naeratades si-rutas ta oma käed lapsele wastu. Wäike ruttas tema sülle, seadis ennast tema põlwe peale, sirutas oma wäikesed käed tema kaela ümber ja waatas oma siniste filmadega tema filmi.

Wäike Piidia oli õnnistatud laps, keda palwekäte peal kanti. Piüha Waimu armuliigutused tuliwad juba warakult tema juures nähtawale. Suur armastus õnnistegija wastu ja ühtlasi ka samasugune halastus hädaliste wastu awaldas ennast tema juures nii, et ta oma armsama asja selle tarwis wõis äraanda.

Vanemad hoidsiwad seda püha idu Issandalt palutud tarkufega.

„Isa, kas sa juba lugesid?“ küsis nüüid wäike.

„Jah, armas laps, nüüid sa wõid natukeseks ajaks minu juurde jäeda,“ oli wastus.

„Isa, kas see suur raamat on piibel?“

„Jah, Liidia, see on piibel, mida Jumal meile on annud.“

„Ütle, isa, mis sa seal seest praegu lugesid?“

„Mina lugesin, armas laps, et Jumal oma Israeli rahwast igawesest ajast on armastanud ja armastab, et ta teda nüüid küll karistab, aga Ta pole teda mitte ärabeitnud, ja et Ta teda siis kui aeg täis on, jälle tõutatud maale wiib, temale patud andeks annab ja oma püha Waimu tema peale wälja walab.“

Liidia, kes Israeli rahwa looga tuttaw oli, kuulas põnewusega isa seletust ja küsis wiimaks:

„Isa, kas Ester läheb ka ühes tõutatud maale?“

Ester oli ühe rikka juudi ainus tütar seal linnas, kes Liidia wanemate maja lähedal, ilusas, rohuaiast sisse piiratud majas elas. Liidia oli mööda minnes sagedaste läbi raudwärawa waadanud ja neist soojamaa roosidest, mis siin rohkel arwul õitsesiwad ja purtskaewust ennast rõemustanud, mille kõrge wee kiir tuhandetes, peenikeses, hiilgawates tillades maha kukkus. Mõni kord oli ta ka noore juuditütarlapse tõsist, kurba laulu küpresse lehthoonest kuulnud. Ükskord kui ta wärawa juures seistes ilusaid roosipeenraid oli silmitsenud, oli Ester koguni sinna tulnud ja temale lahke sõnadega ilusa lillekimbu annud. Seekord oli ta esimest korda neuu tõsise, mõtlewa näu peale waatanud; ja Liidia pole Estert mitte enam wõinud unustada. Nüüid ootas wäike põnewusega isa käest wastust.

„Israel on oma Issanda ja Messia ärabeitnud, mu laps,“ vastas isa wiimaks. „Minult tõsise kohtu läbi, kus palju hukka saawad, õpetatakse see kangekaelne rahwas Teda tundma. Aga siiski saab see, kes Teda kui Dnnistegijat tunneb, sel suurel päewal tõutud maale minema.“

„Hukka?“ küsis wäike kohkudes. „Palju lähewad hukka? Siis wõib ju ka Ester — —“

„Jah, armas laps, see on Israeli rahwa lugu. Aga waata! sel filmapilgul wõib iga juut armu ja andeksandmist leida! mitte sellepärast et ta juut on, waid et ta ärakadunud patune on, kelle eest Issand Jesus oma elu on jätnud.“

Seal tõusis jälle rõemukiir tütarlapse näu peale.

„Isa,“ hüüdis ta, „kui hea Ester seda teaks, siis ei oleks ta mitte enam nii kurb, ega ei laulaks nii kurbe laulusi.“

„Ei, armas laps, siis laulaks ta teiste lunastatud hingedega rõemulaulusi ja kiidaks ja austaks meiega Jesust.“

Liidia naeris, lafsutas rõemu pärast kassa ja hüüdis: „Eks ole tõsi, isa? Siis laulab Ester minuga:“

„Jesus, hea karjane,
Wiib meid õige rajale.
Otsib üles eksijaid,
Ja ei jäta iial neid.“

Ta hakkas seda salmi laulma ja hüppas isa põlwe pealt maha. Ta oli juba ukse juures kui ta jälle ümber pööris, sest praegu tuli tal meelde, mispärast ta just oli tulnud.

„Isa,“ ütles ta, „ema lasseb ütelda, et toit laua peal on.“

Ja tõeste tuli ema sel filmapilgul üles waatama, kuhu ta abikaasa jäeb. Warsti peale seda istusiwad isa,

ema ja laps söögilaual. Söömapalwe peeti ära ja hakati sööma; aga Liidia istus weel itka wäikselts käed koos ja pea norus.

„Liidia, kas sa ei taha süüa?“ küsis ema.

„Ei, armas ema.“

„Kas su kõht ei ole tühi?“

„Oii küll, ema; aga ma ei taha täna mitte süüa.“

Neid sõnu üteldes tuli wäikesele puna palge ja löi filmad maha. Wanemad jätsiwad teda rahule. Ta ei puutumudgi söögi külge. Aga kui söömaaeg möödas oli, tõi ema weel korwiga õunu; isa wõttis ühe punaseküljega õuna wälja ja wiskas oma wäikesele tütrele süle. See wõttis seda rõemuga tänades wastu ja hakkas heameelega sööma. Siis wõttis ta oma wäikesel tooli, istus isa ja ema wahel ja pani oma peakese isa põlwe peale.

„Mis sa tahad Liidia?“ küsis isa lahkest.

Wäike peitis ühe filma ära, ja waatas teisega kartlikult ja wallatumalt isa poole üles ja ütles tasakeste:

„Armas isa! Ma palun, anna mulle lõunasöögi eest raha.“

„Oii sul siis raha tarwis tütrekene?“

„Jah, isa, palju raha. Ma palun anna mulle söögi eest raha.“

Isa tõmbas rahakoti wälja ja luges oma wäikesel tütrele 5 haljast kopikut peusse. See kargas rõemuga üles, andis isale ja emale suud ja läks õnnelikult hiipates wälja.

„Mina aiman midagi Maria,“ wastas isa naeratades, „aga waatame kuidas see asi läheb.“

Edespidi oli aga lugu nõnda: Liidia jäi iga lõuna söömata ja sai iga kord isa käest 5 kopikut; ja ema kinkis talle selle tarwis wäikesel rahakoti.

Nõnda läks tiik aega edasi. Seal oli kord jälle

usse taga jalaastumisi kuulda ja väikesed sõrmed koputasivad usse pihta ja warsti selle peale istus meie väike jälle isa põlwe peal. Ühe käe sirutas ta isa kaela ümber ja teisega hoidis ta väikese nahk kotikese isa ees, waatas tema peale ja näitas nagu tahaks ta midagi ütelda aga ei saa wälja rääkida.

„Mis ma selle väikese kotiga teen, Liidia?“ küsis isa.

„Jsa, ma palun, anna mulle selle eest üks piibel.“

„Aga, armas tütreke, sina ei mõista ju weel lugeda; mis sa teed piibliga?“

„Mina tahan seda Estrile wiia, isa.“

Isale tuliwad pisarad filmi. Ta suudles oma lapse otjaest, pani oma käe väikese otja peale ja oli wait; aga tema süda ei olnud mitte wait. Jsa õnnistamine ja ema palwe on tugewad sõjariistad ja tungiwad Jumala südamel juurde. Siis tõi ta ühe piibli ja andis seda õnnestjoowastatud lapse kätte.

„Tänau wäga, armas kallis isa!“ hüüdis väike ärarääkimata rõemuga, pani rahakotikese laua peale ja ruttas trepist alla ema juurde kööki ja hüüdis:

„Ema, armas ema, üks piibel Estrile!“

Müüd mõistis ema, mis tema tütrele mõttes oli. Täna sõi Liidia jälle oma wanematega ühes; ja kes ta peale waatas, sai kohe aru, et tal täna üks õnnelik päew on. Ta ei lahkunud filmapilkugi oma piiblist. Pärast sööma wõttis ta seda kahe käe wahele, läks sellega rohuaiast ja õuest läbi ja kadus wiimaks talli. Tüdruk, kes seal kõrwal kambris töötas, waatas läbi prau, kudus väike, piibel kaenla all, põlwili heitis, ja kuulis selgeste neid sõnu: „Armas Õnnistegija, õnnista Estert!“ rohkem ei saanud ta aru.

Ra Anna, see tüdruk, tundis ja kartis Issandat. „Jumal õnnistagu seda waga last!“ ütles ta, ja waatas liigutatud südamega väikesele järele, kui see

hoowi wärawast uulitsale jooksis. — „Kuhu ta nüüd peaks minema?“ mõtles Anna. Tema läks aga raud wärawa juurde, seisis kaua seal ja waatas wäike rõemuga lilledes meresse. Estert ei olnud kusagil näha; aga et ta tulema saab, selle juures ei kahtlenud Liidia filmapillkugi, sest ta oli ju Issandat selle pärast palunud.

Ja ta tuli. Kõrwalist teed, mis üsna wärawa kõrwal lõppes, astus Ester wälja, wärske lillekimp käes. Häkiste langes ta pill lapse peale, kelle käher peakene raudwärawa wahelt naeratades temale wastu waatas.

„Ester!“ hüüdis wäike siidamelikult, „tule siia, mul on midagi sinule!“ Neiu astus wärawa juurde; tema kurwa näu üle lendas lahke naeratus, kui ta lapse peale waatas. Liidia aga wõttis oma piibli kahe käe wahela, pistis läbi wärawa ja ütles: „Ester mina toon sulle piibli; seal sees seisab, et Issraeli rahwas jälle peawad tõutatud maale minema ja et Issand Jesus sind nüüd juba wäga armastab.“

Kohkunult seisis neiu seal; sest ta kuulis ometigi praegu seda nime, keda tema isa iial oma huulte üle ei lastnud tulla ja kellest ta iial ilma põlgtuseti ei rääkinud. Kahtledes waatas ta wäikesele filmi. See waatas aga nii lahkestest Estri peale ja ütles paluwal heale: „Ester, wõta see hea raamat; Jesus armastab sind.“

Seal hakkas neiu teine film sätendama; ta waatas ümber ja et ta kedagi ei näinud, wõttis ta ruttu piibli, pigistas lapse kätt ja kadus jälle sinna kust ta oli tulnud. Ka wäike lahkus sealt. Tema süda tufsus; filma ees lehwis weel Estri armas nägu, mis nii sügawaste tema hinge sisse oli wajunud.

Pikaliste sammudega läks ta koju. Temal oli just kui tõmbaks üks wastupanemata jõud teda Estri juurde tagasi. See püha armastus täitis ta südant, mis ar-

musaanud laste hingedes nii puhtalt ennast awaldab. — Siidia ei unustanud lihesgi palwes oma armsa Estri ja tema rahwa eest paluda. Sagedaste istus ta isa jalge ette ja palus: „Armas isa ma palun, jutusta mulle midagi Israeli rahwast!“ Ja isa hakkas siis Abraamist peale, kudas Jumal teda olla kutsunud ja paganatest äralahutanud; kudas ta temale pika ootamise järele poja annud ja enesele nõnda ühe rahwa walmistanud, kudas ta neid imelikult ja aulikult juhtis ja oma päris ja ärawalitud rahwaks nimetas. Ta jutustas Izaakist ja Jakobist, Josefist ja tema wendadest, ja kudas Jumal oma rahwa suurte imetähtede ja tegude läbi Egiptusest wälja, kõrbest läbi, tõutatud maale olla wiinud ja tule ja pilwesambas nende eel käinud. Siis rääkis ta Siinai mäest, kus Israelile käskud anti ja heldusest, miska Jumal oma rahwast juhatas ja muud sellesarnast.

„Isa,“ ütles kord wäike, „küll Israel wist oma head Jumalat väga armastas.“

„Oh laps,“ wastas isa, „Israel ei pidanud mitte oma Jumala käsku, waid rikkus seaduse ära, mis Jehowa temaga oli teinud. Ta teenis paganate ebajumalaid ja tappis püha Jumala prohwetid ära, kes teda manitsesiwad ja hoiatasiwad ja temale Messia tulemist kuulutasiwad. Wiimaks tuli see Messias, aga nad ei uskunud Teda, waid löiwad Teda risti. Sellest filmapilguist seisab Israel Jehowa karistuse kohtu all, ja on kõige maade sisse laiali pillatud; aga armuline Jumal on temale siiski armuasta hoidnud. Nagu nüüd iga juut, kes pattu kahetsedes Jesuse juurde läheb, armu ja andeksandmist, elu ja õnnistust selgest armust saada wõib, nii läheb ükskord hirmsa kohtu järele, patustpöörja Israel Tema hingamise sisse; tema pöörab tõutatud maale oma pärisosa juurde ta-

gasi; tema saab piha Waimu, et ta Jehowat wõib tunda, keda tema wanemad on läbipistnud; nemad wõtawad Tema pärast kaebtust teha ja libedaste nutta nagu ainsa lapse ja esimese poja surma pärast nutetaks. (Safaria 12, 10.) Jah, nemad nõtkutawad nutetes ja paludes oma põlwed. Jesuse Kristuse ette ja tundwad, et ta nende kuningas ja Issand on."

Kui isa neist asjust rääkis, siis suutis Liidia waevalt oma rõemuhüüet tagasi hoida. Armastus Israeli wastu wõttis lapse sees ikka rohkem wõimust. Aga kaua aega läks mööda, ennegu ta oma armast Estert jälle nägi. Igatsus, neist aulistest asjadest temaga rääkida, mis isa tale oli jutustanud, kaswas wäikese südamis igapäewaga suuremaks. Sagedaste seisis ta raudwärawa juures ja waatas igale poole, kas ta kusil seda armast nägu näeks; aga asjata. Juba närtsiwad roosid ja sügisesed lilled kolletasiwad, aga ikka ei olnud ta weel Estert näinud. Üks sala kartus asus lapse hingesse. Ta palus südamest ja sagedaste: „Oh Issand Jesus, õnnista Estert ja õnnista ka seda piha raamatut!“ Sagedaste tuli tale mõte, et ta tahis just Estri majasse minna teda vaatama, aga üks hirm hoidis teda tagasi, wiimaks arwas ta, et Ester haige on; see sündis teda weel tulifemalt palwele ja ta palus kindlaste: „Issand, lase mind Estert jälle näha!“

Ja Issand tegi, mis ta laps himustas. Ühel päewal seisis Liidia jälle raudwärawa juures ja waatas igatsedes rohuaeda. Seal liigutas pikk kogu lehthoones ja hakkas pikamööda lähemale tulema. Liidia tundis oma suureks rõemuks armast Estert. Aga kui hoopis teist nägu oli ta. Tema käik oli waewaline ja tema nägu lahja, tema mustad juuksed rippusiwad saltus üle õlade. Oli see Ester, ehk ei olnud? — Wii-

maks tuli ta wälja; ta nähti juba last tähele pannud olewat, sest ta käis rutemine ja oli seestpidisest liigutusest tabatud.

„Kas oled sina armas, armas laps?“ ütles ta pehme healega ja wöttis wäikese käekese oma mõlema käte wahele. See aga waatas filmapilt õndsas naeratusega tema suurte mustade filmade sisse; siis hakkas ta nutma ja hoidis kõwaste Estri käe ümber kinni.

„Miks sa nutad mu kallis laps?“ küsis neiu.

„Ester, kas sa oled haige?“ küsis wäike natukesel aja pärast haledalt.

„Jah, armas laps, ma olin haige ja olen weel, aga mu süda on terve. Tänu, tänu sulle selle piha raamatu eest! See on mu peastjaks saanud.“

Seal libises rõemu kiir üle lapse näu.

„Ester,“ küsis ta nüüd, kas sa armastad nüüd Issandat Jesust ja kas sa tead, et ta sind ja sinu rahwast tõutatud maale wiib?“

„Jah, Jumal olgu kiidetud, mina armastan Teda,“ wastas neiu rõõmsalt. „Mina armastan Teda ja tean, et ta mind mitte ainult tõutatud maale, waid ka isegi taewasse wiib; jah ma arwan, et Ta seda warsti teeb, üsna warsti.“

Need sõnad rääkis ta iseäraliku rõhuga ja tema palest paistis filmapilgul taewalik wõidurõõm.

„Liidia,“ sõnas ta edasi, „seal tumedas lehthoones pingi all lasti sees maha maetud on see minu warandus; seal on see raamat, mis mulle rahu tõi. Jesus Kristus maksu sulle seda! Suurem walu mu haiguse ajal oli see, et ma sealt seest lugeda ei tohtinud; sest ükski ei tohi seda näha, aga palju sõnu ja salmisi on mulle südamesse jäenud, need on mind iga päew jahutanud. Jumal õnnistagu sind minu kallis laps! Walu oma Estri eest!“ — Järsku lõpetas ta

oma jutu ära; sest ta nägi eemalt oma isa tulewat. Beel lord pigistas ta südamelikult wäikese kätt, kes ülewoolawa südamega sealt ära ruttas, oma wanema-tele teatama, mis tema kõrw oli kuulnud.

Ester aga pööras oma wana isa käedõrwas ma-
jasse tagasi. Murega waatas see oma tütre kahwata-
nud, hädalise näu, wärisewate käte ja nõrga käigu
peale. Ka tema pehme wiis, tema wäga õrn olek ja
liigutawad pilgud, misga ta sagedaste tema peale
waatas, läkšiwad tema südamest läbi. Täna löi hä-
fiste üks hirmus mõte tema südamesse.

„Mis saaks siis?“ hüüdis tema sees, „kui Jumal
minu Estri ärawõtaks, minu ainsama, kallilapse! —
Oh see oleks liig, liig! Kas pean ma olema kui see,
kellest kõik tema lapsed on ärariisunud?“

Ester oli seitsmest lapsest ja ühest abikaasast ai-
nus kes temale jäenud; ta oli tema südame rõem ja
tema troost wanaduses. Ta armastas oma isat õr-
nema lapsearmastusega; ta mõistis tema tasafemad
soowid ja näitused; lühidalt, isa ja tütre wahel walit-
ses nii südamelik ühendus, kui see iial kahe südame
wahel võib olla.

Uga sest saadik kui Ester oli piibliga tuttawaks
saanud ja Jesuse palaw armastus tema hinge sees
elas, oli see wahelord natuke segatud saanud. Rohk-
lane neiu tundis ühte kindlat süüid oma isa wastu.
Ta kannatas raskete selle tundmise all, ilma et isa
seda aimas, kui ta tütre muudatust tema raske hai-
guse põhjuseks arwas.

Seega pidi ta warsti siit nutu ja kannatuse maalt
peastetud saama. Ihulik walu tegi talle palju raskust,
aga palju rohkem weel seestpidine wõitlemine; aga see
truu õnnistegija, kes teda oma pärisosaks oli wali-
nud, juhtis teda tugewa käega kõigest kahtlemisest, kõi-

gest pimedusest ja ahastusest läbi õndsä rahu sisse
 Õnnistegija kannatuses ja surmas.

See oli armas sügine õhtu, kui Ester oma isat
 laskis paluda, et ta teda vaatama tuleks. Tema hai-
 gus oli kõrgema graadini tõusnud; kõik maja oli sü-
 gawaste leinamas. Norus peaga ja punaseks nutetud
 filmadega astus wanamees oma tiitre haigekambri;
 tema kõrge kogu tahtis praegu wiletsuse koorma all
 ära nõrkeda; tema tume, tuline film wiibis põnewa
 armastusega Estri peal. Seal puhkas ta rahulikult;
 hale naeratus mängis tema kähwatanud näu peal.
 Siis hakkas ta oma isa käest kinni, litsus seda süda-
 melikult oma huulte wastu ja ütles:

„Minu armas isa! Minul on aga weel mõned
 filmapildud elada — pea, pea tohin ma koju minna.
 Mu isa, mina tänan sinu truugi armastuse eest, mis
 mulle õndsuseks oli, nii kaugele kui ma mõelda wõin
 — anna oma Estrile andeks kui ta sind iial kurwas-
 tas!“ Tema heal waikis; ta nuttis kaua oma nuuk-
 suwa isa kaela ümber. Wiimaks ajas ta ennast weel
 kord üles, wõttis oma isa mõlematest kätest kinni, waa-
 tas sügawaste tema filmi ja ütles:

„Minu isa! Mul on weel üks palwe; kui sa oma
 last armastad, siis täida seda.“

„Mis ma pean sulle tegema, mu laps? Oh, ma
 tahan kõik teha,“ nuuksus walust liigutatud wana-
 mees.

Estri süda tussus iisna kuuldawalt; ta jäi filma-
 pilguks wait; siis aga ütles ta kindla healega:

„Minu isa! Ma palun sind, ära räägi iial enam
 ühte sõna Maatsareti Jeesuse wastu. Tema on see, kes mulle
 elus ja surmas rahu on annud. — Issand Jeesus!“
 sõnas ta edasi, oma käsi kokku pannes ja uiespoole
 waadates — „Õnnista minu isat ja aita, et ma teda

siin aujärje ees jälle näen! Halasta tema peale, Is-
sand Jeesus! Amen."

Ester langes patjadesse tagasi ja sattus mines-
tusesse, millest ta siin enam ei ärkanud. Tema waim
oli koju läinud taewase Ranaani, seda kummardama
keda tema wanemad oliwad risti löönud. Siioni wang
oli peastetud; tema suu oli täis naermist, sest Jehowa
oli temale suuri asju teinud.

Aga mis tundis Estri isa süda? — Kruu hoidis
ta oma lapse hingetumat keha kramplikult kinni; üks
kaheterane mõel tungis tema hingest läbi. Sest silma-
pilgust oli tema jõud otsas, tema rõem kadunud; mitu
aastat käis ta oma ette, haige ja wilets, kui sisemise
ja wälimise walu kuju.

Aga see, keda Ester oma surmatunnil oli tunnis-
tanud ja appihüüdnud, Jeesus Kristus, käis ta selle
Israelijoo ärakadunud lamba järele, ehk ta teda küll
ei tunnud. Tema trööstis ja rahustas leinajat isa ja
wiis teda tee peale, mida ta ei otsinud.

Ühel päewal leidis wanamees, tumedas lehthoo-
nes, kus Ester sagedaste oli puhunud, pinki teise kohta
seadides, tütre piibli. See oli oma nime esimese lehe
peale kirjutatud. Bastased tundmused wõitlesiwad
tema südamas. Põlgusega wiskas ta raamatu ära;
siis wõttis ta seda jälle kätte, heitis mõned kiired pil-
gud sinna sisse ja wiskas jälle ära. Ometi astusiwad
wiimaks tema surija tütre sõnad tema hinge ette. Ta
waatas jälle kord selle õnnetuse raamatusse; ta hakkas
lugema, uurima ja küsima; — ja pikkade palawate
wõitluse päewade järele jäi Jeesus wõitjaks. Wana
Israelimees leidis oma pattude andeksandmist ja rahu
selle risti all, kes on tulnud otsima ja õndsaks tege-
ma, mis ärakadunud on.

Tema rõhutud ja rusukspekstud süda sai Õnnis-

tegija ustawa käe läbi parandatud ja tema südame-
tunnistus Tema were läbi puhtaks pestud. P aewade
laupa istus ta n iilid oma armsa piibli ees; ja kui
Jumala nõu tema silma ees ikka selgemaks sai, siis
hakkas ta sagedaste walju healega kiitma; ja wiimaks
ei jõudnud ta oma r emu enam lauemine iiksi landa;
ta läks Liidia wanemate juurde ja tunnistas neile
r emu-filmapiisaratega, mis Issand temale oli teinud.
Ja kui ta kuulis, et Liidia see olnud, kes tema koju-
läinud t itrele piibli oli kinunud, pigistas ta laua ja
s udamelikult last oma südame wastu ja tänas teda
tema armastuse eest.

Sest ajast istus w aife sagedaste wanamehe jal-
gade ees; sest sagedaste kui ta Estri järel igatsust tun-
dis, läks ta Liidiat vaatama; ja see r emustas teda
jälle oma lapseliku armastusega. Kui ta temaga oma
lapselikul wiisil Jesusest, sellest heast karjatsest r akis-
nud oli, siis jäi ta jälle rahule ja läks r emuga oma
iikitsuse majasse tagasi.

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU
AR

1-00-00382

□ Hind 3 kop. □